

PROLÓGUS

A háború hetvennyolcadik évében egy Építész érkezett a Berlenhofhoz.

Az emberi civilizáció fényei galaxisszerte egyesével hunytak ki már a kezdetektől fogva. Az a sok kis bányászvilág, a távoli telepek, az emberek által létrehozott otthonok. A Kolóniák, így nevezték őket: az emberi terjeszkedés nagy, üres poliaszpórája, ami az elhagyatott középpontból robbant ki. Mert az Építészek először a Földre jöttek el.

A Berlenhof lett az emberiség második központja. Már a Föld bukása előtt is virágzó, nagy hatalmú világ volt. A háborúban a katonai parancsnokság és a civil kormányzat székhelyévé vált; innen koordinálták a civilizációléptékű mentési erőfeszítéseket, ahogy egyre több ember kényszerült elmenekülni a halálra ítélt világokról.

És emiatt, amikor eljött az Építész, a Kolóniák harcoltak, ahogyan azok a szövetségeseik is, akiket sikerült összegyűjteniük. Úgy tekintettek erre, mint nagyszabású kiállításra a galaktikus szintű fenyegetéssel szemben, mindent fegyvert bevetettek, minden titkos előnyt kihasználtak.

Vigasz még emlékezett erre. Ott volt. Baziliszkus hadosztály, Mennyei Kard nővériség. Az első csatája.

Állítólag a Kolóniáknak volt egy titkos fegyverük. Egy emberi fegyverük. Vigasz látta őket a haditanácsban. Csak egy csapat eseten, sérültnek kinéző férfi és nő, semmi több. Miközben a főflotta felkészült a Berlenhof védelmére, egy maroknyi kisebb hajó már vitte ezeket a „fegyvereket” az Építész felé abban a reményben, hogy ez az új trükk valahogyan elodázza majd az elkerülhetetlent.

Egyértelműen hasztalan az egész. Akár képzelődhetnénk és imádkozhatnánk is.

A *Mennyei Kard* fedélzetén mindenki, aki épp nem volt szolgálatban, sóvárogva figyelte a képernyőket, és hinni akart abban, hogy ebből *tényleg* lesz valami. Még akkor is, ha a korábbi titkos fegyverekből csupán a remény maradt. Vigasz ugyanolyan feszülten figyelt, akár a többiek. Az Építészt lehetetlen volt eltéveszteni a képernyőn, a hatalmas, fényesre csiszolt tömeget, amely a Föld elveszett holdjának méreteivel vetekedett, és amelyről minden letapogató és szonda lepattant. A Berlenhofnál védekező flotta csupán gombostűfejek alig látható raja volt a lépték miatt, amíg a nő nagytáskát nem kért. A Kolóniák szíve már összegyűjtötte az erőit, hogy valahol máshol vesse be őket, amikor az Építész kiemelkedett a nemtérből a rendszer peremén. Az emberiség még soha nem kapott ennél jobb lehetőséget.

Voltak odakint castigar és hanni hajók is, idegen kereskedőpartnereké, akik kölcsönadták erőiket ember szövetségeseiknek, mert az Építészek számukra is problémát jelentettek. Volt ott egy hatalmas, bár megtépzott emberi flotta is: egy része hadihajó, a többi meg csak olyan, melyet épp ki tudtak lőni az űrbe, mert nem használták evakuálásra. Az orbitális gyárkaptárak fegyverekké alakították át a dolgozóikat. Még egy hatalmas naeromathi sáskabárka is odakint lebegett – a legnagyobb hajó a rendszerben, eltekintve az Építésztől, amely mellett ez is eltörpült. Azt persze senki sem tudta, hogy a sáskák mit akarnak vagy gondolnak, de legalább ők is harcba szálltak az ellenséggel.

És persze ott volt a flotta büszkesége, Vigasz nővérei: a Parthenon. Emberek, egy adott emberi értékrend szerint. A harcossá tett nők, akik a Föld bukása óta a Kolóniák védőpajzsának számítottak. A *Mennyei Kard*, a *Mennybemenő Anya* és a *Kataphraktosz*, az emberiség által valaha tervezett legfejlettebb hadihajók olyan fegyverzettel felszerelve, amelyet a háború előtti időkben még elképzelni sem tudtak.

Vigasznak meresztgetnie kellett a szemét, hogy lássa az apró pontokat a flotta és az Építész között: az előretolt erőt. Az emberiség lándzsájának hegye a parthenik leggyorsabb hajóiból állt. Általában azt a szerepet kapták, hogy időt nyerjenek, ám ebben az esetben a *Püthiai*, az *Ocasio*, a *Ching Shi* és a többiek a titkos fegyvereket vitték az ellenséghez.

Vigaszt egy szót sem hitt el az egészből. A *Mennyei Kard* tömegszövői és Zérópont vadászai megfordíthatták a csata menetét, és ha ők sem, akkor semmi. Miközben erre gondolt, hallotta a szolgálaton kívüli többi nő mormolását maga körül.

– Közvetítők – suttozta valaki olyan halkán, mintha a szó tabu lett volna, azután másvalaki, egy lány, aki éppen csak elég idős volt a szolgálathoz, így szólt: – Állítólag belevágtak az *agyukba*. Így csinálták őket.

– Jön a telemetria – mondta az egyik tiszt, és a kép ráfókuszált arra a néhány pontra. Nyílvezőkként suhantak az Építész felé, mintha azt tervezték volna, hogy egyenesen belecsapódnak. Vigaszt érezte, hogy kezdi túlerőltetni a szemét, ahogy próbált több információt kicsikarni a látottakból, mint amennyit lehetett. Mintha addig akarta volna bámulni a hajókat, amíg be nem lát belülre.

Az egyik pont egy villanással eltűnt. Az Építész érzékelte a jelenlétüket, és elkezdte türelmesen, egyesével lecsapkodni őket, akár a szúnyogokat. Vigaszt már látta, mivel jár az Építész hatalmának akár csak egyetlen szikrája is: eltorzult, összegyűrt

fém maradt utána, amelyet a heves gravitációs nyomás több irányba is megcsavart. Egy nagy, jó pajzsokkal ellátott hajó még elviselt egy-egy félrecsúszott lövést, de azokon a kis hajókon nem maradhatott túlélő.

– *Hasztalan* az egész – mondta Vigasz. – Nekünk kellene ott lennünk. – Viszketett az ujja, hogy bekapcsolhasson egy tömegszöveget.

– Vigasz mürmidón! Úgy véli, jobban döntene a flottaelőjárónknál? – kérdezte a közvetlen felettese, aki természetesen ott állt mellette.

– Nem, anyám.

– Akkor csak figyeljen, és álljon készenlétben! – Azután morgogva hozzátette: – Nem mintha nem értenék egyet. – Közben a felettese beszélt, még egy aprócska hajó foszlott semmivé.

– Ez...? – kiáltott valaki, mielőtt egy tiszt hangja félbeszakította:

– Telemetria, friss adatok és megerősítés!

– Érzékelhető eltérés – mondta ki valaki. A képernyő eléjük tárta az elemzést, legyezőszerűen megrajzolt vonalak mutatták az Építész korábban kiszámolt útvonalát és az aktuális irányvektorát.

– Elkanyarodott. Ez nem változtat semmin – jegyezte meg valaki, de a tiszt hangosabb volt nála:

– *Elűzték* az Építészt! Bármit is tettek, azzal *elfordították!*

Azután elveszítettek minden adatot. Alig egy másodpercnyi feszült csendet követően a képernyők ismét bekapcsoltak, és a maroknyi túlélő hajó menekült rajtuk az Építész megváltozott útvonalából, mely még mindig a Berlenhof felé vezetett. Bármi is volt az a titkos fegyver, úgy tűnt, hogy nem vált be.

– Riadókézsültség! A szolgálaton kívüli légénység készüljön fel! Szükség lehet rájuk erősítésként. Hamarosan harcolni fogunk! – közölte a tiszt. Vigasz még mindig a képernyőt nézte. *Tényleg nem értek el semmit?* Valahogy ez a titkos „Közvetítő” fegyver rávette az

Építézt az irányváltoztatásra. Eddig még senkinek sem sikerült rávennie semmire egyetlen Építézt sem.

Máris jöttek a következő parancsok:

– Felkészülni a *Püthiai* fogadására! Kárminimalizálás, orvosi felmérés, kíséret! – Vigasz ebbe a harmadikba került, a csapatával együtt soron kívül szolgálatba állították.

A *Püthiai* hosszú, áramvonalas hajó volt. Az elülső része kidomborodott a gravitációs hajtóművektől, és hátrafelé, a szegmentált farok felé elvékonyodott. Csakhogy a farokrész eltűnt, és a hajó megmaradt kétharmada úgy festett, mintha egy hatalmas marok szorította volna össze, és torz ívekbe hajlított volna rajta minden karcsú vonalat. Már az is kész csoda volt, hogy vissza tudott jönni. Amint kinyitották az ajtót, a legénység életben maradt tagjai elkezdték kihordani a sérülteket. A korábban kapott adatokból Vigasz tudta, hogy a személyzet fele nem fog kiszállni.

– Vigasz műrmidón!

– Anyám! – Tisztelgett, és várta a parancsot.

– Vigye ezt a parancsnoki hídra!

A nő meglepetten pislogott. „Ez” egy férfi volt. Egy gyarmati ember férfi. Sovány, elálló fülű alak, aki úgy nézett ki, mintha még mindig a repülés traumájának hatása alatt állna. Elkerekedett szemmel bámult a semmibe, és a szája folyamatosan mozgott, de nem adott ki hangot. A testén rángások futottak végig, akár az ijedt patkányokén. Vigasz már látta korábban a haditanácsban. Az egyik túlságosan sokat éltetett Közvetítő volt az.

– Anyám?

– Vigye a parancsnoki hídra! Most, műrmidón! – csattant fel a tiszt, azután közelebb hajolt, és megragadta Vigasz vállát. – Ez az, húgom! Ez a fegyver! És ha valóban fegyver, akkor használnunk kell.

A Berlenhofon milliárdok éltek: a helyi népesség és az elveszett világok számtalan menekültje. Ennyi embernek még az ezrelékét

sem juttathatta ki senki az űrbe, mielőtt az Építész elpusztítaná. Ám minél több időt nyertek az evakuációs erőfeszítésekhez, annál több élet menekülhetett meg. A Parthenon ezért létezett, ezért áldozta fel a hajóit és az életeket. A kaptártagok ezért áldozták fel mesterséges testüket, és az idegen zsoldosok és partizánok és ideológusok is ezért adták az életüket. Minden egyes elveszített hajó legalább egy olyan teherszállítót jelentett, ami civilekkel megpakolva hagyta el a Berlenhofot.

Vigasz bekísérte a férfit a liftcsőbe, közben elcsípte a gyarmati elkerekedett szemű pillantásait. A fickó egészen durva kultúrsokkot élhetett át, mivel az átlagos gyarmatiak nem szoktak keveredni a Parthenonnal, mert a háború előtt egyformán képtelenek voltak elviselni egymást. Erre egy olyan hajóra került, amely tele volt egyforma termetű és alkatú nőkkel, akiknek még az arca is majdnem teljesen egyformának tűnt. Eléggé emberiek maradtak ahhoz, hogy ez a hasonlóság hátborzongató legyen, ugyanakkor a gyarmatiak szerint már nem voltak *eléggé* emberek.

Valamit motyogott. Vigasz eleinte csak értelmetlen ostobaságokat vett ki, de már elég jól tudott kolvul nyelven ahhoz, hogy összerakja a részleteket. A férfi csak arra kérte, hogy várjon. Persze már a liftben utaztak, úgyhogy a gyarmati csodafegyver várhatott, amennyit csak akart, közben mégis oda tartott, ahol szükség volt rá.

– Várj! Nem lehet...

– Már itt van... menheer – a nőnek kellett egy pillanat, hogy eszébe jusson a helyes kolvul megszólítás. – Én Vigasz műrmidón vagyok, és a *Mennyei Kard* parancsnoki hídjára tartunk. Maga is velünk fog harcolni.

A férfi döbbenten meredt rá.

– Megsérültek. A hajóm. Ugrottunk...

– Most már ez a hajója, menheer. – Mivel a fickó megint reszketni kezdett, Vigasz felcsattant: – Hogy hívják?

– Telemmier – válaszolta a gyarmati, miután összerándult.
– Idris Telemmier. Közvetítő. Az első osztályból.

– Azt mondják, hogy maga egy fegyver, úgyszólván harcolnia kell.

A férfi a fejét csóválta, de azután Vigasz kikísérte a liftből, és a tiszték szólították.

A harci képernyők elfoglalták a parancsnoki híd közepét, és az Építész felé tartó hatalmas flottát mutatták. Vigasz látta, hogy végül lőni kezdtek az óriásra, és próbáltak valamennyi sérülést okozni neki a lézereikkel, lövedékeikkel, öngyilkos drónjaikkal, robbanószereikkel és gravitációs torzítóikkal. Ám csak annyi volt a céljuk, hogy lelassítsák. Egy Építész ellenében az jelentette a győzelmet, ha eléggé megpiszkálták ahhoz, hogy előbb őket csapja le, és csak azután álljon neki a bolygó legyilkolásának.

Idrist a képernyők elé állították, bár Vigasznak kellett megtartania, hogy állva maradjon.

– Mit...? – nyögte a férfi. Látszott rajta, hogy fogalma sincs róla, mi folyik körülötte.

– Bármit is tud, tegye! – csattant fel egy tiszt. Vigasz látta, de a hajó mozgásából érezte is, hogy a *Mennyei Kard* rohamra készül. Elképesztően szeretett volna szolgálatban lenni a tömegszövők konzoljainak egyike mellett, hogy lecsapjon ezzel a modern pörölyvel az Építész külső burkára. Nem tudott jobban hinni ezekben a Közvetítőkből, mint a tündérekben és a varázslókban.

Ennek ellenére, amikor a férfi ránézett, Vigasz kieroszakolt magából egy mosolyt, amelyből a gyarmati mintha erőt merített volna. Valami megcsillant a szemében. Valami. Örület vagy isteni szikra.

Azután a nővérhajójuk tömegszövője elsült, és Vigasz a parancsnoki híd kijelzőin figyelte, hogy milyen hatással járt a *Kataphraktosz* támadása. Ezt a fegyvert az Építészek tanulmányozásának eredményeit figyelembe véve alkották meg, a gravitációs torzítás pörölycsapásaként hatott, és az volt a célja, hogy felhasítsa

az ellenség kristályos külső burkát. A kezelők máris láthatták a kárjelentést: a hasadás ugyan minimálisnak bizonyult, de legalább volt. Az irányítók azonnal kijelölték a becsapódási területet további támadást igénylő célterületnek. A *Mennyei Kard* Zérópont vadászai kirajzottak a hangárjaikból, és szétszóródtak, hogy szűnyogok százaiként vonják magukra az ellenség figyelmét, illetve hogy eltereljék azt a nagy ágyúkról.

Amikor a saját tömegszövőjük megszólalt, az egész parancsnoki híd zengett egy hosszúnak tűnő pillanatig, a zaj végigrezonált az egész hajón. Vigasz ilyenkor mindig úgy érezte, hogy kiáltania kell egyet, de csukva tartotta a száját, mert a parancsnoki hídon ezt rossz szemmel nézték volna.

Idris tátogott, a gerince hátrafeszl, ahogy Vigasz tartotta, és vér fröccsent a szája szélére, mert megharapta a nyelvét. A szemé jobban elkerekedett, mint az emberileg lehetségesnek tűnt, szinte az egész vöröses gyűrű szegélyezte szemfehérje látszott. Azután fel is sikoltott, amivel aggodalmas szólamokat váltott ki a hídon lévőkből, ám ezek azonnal elhaltak, amint a parancsnoki poszton lévő flottaelöljáró azt kiáltotta, hogy az Építész lelassított. Lehetetlennek tűnt, hogy egy ekkora tömeg lendületét bármi is megtörje, ami gyengébb egy aszteroida becsapódásánál, de az Építész valóban abban a pillanatban torpant meg kissé, amikor Idris felkiáltott.

A tömegszövő ismét megszólalt, és a képernyőkön jól látszott, hogy a *Kataphraktosz* és a *Mennybemenő Anya* is tüzelt, mind ugyanazt az apró törést célozták meg az Építész burkolatán. A kisebb hajók rovarrajként örvénylettek a behemót előtt, közben eszeveszetten tüzeltek minden rendelkezésre álló fegyverükkel, hogy megpróbálják magukra vonni a szörnyeteg figyelmét. Úgy aludtak ki, mint a gyertyalángok, tucatjával az óriás egy-egy fújásától. Azután az Építész láthatatlan keze kinyúlt, és teljes hosszában meggyűrte a *Kataphraktoszt*, a hajó orra kinyílt, akár egy virág.

Minden utasával együtt irányt veszítve bukdácsoló fémszoborrá változott, amely csak sodródott az ürességben. Mindenki tudta, hogy a Berlenhoffal pontosan ugyanez fog történni, amikor a leviatán eléri a bolygót.

Másodikként a sáskaflotta semmisült meg, semmivé foszlott, amikor pusztító tömegét nekivetette az Építésznek. Azután a *Kard* szövője ismét megszólalt, csak hogy a kórus ezúttal disszonánsan szólt, ahogy a hajó eresztékei megfeszültek saját fegyvere erejétől. Idris annyira megszorította Vigasz kezét, hogy az már fájt, ráadásul sírva fakadt. Ám az Építész megtorpant, ekkor először azóta, hogy belépett a rendszerbe, és nem haladt tovább a bolygó felé. A nő érezte, hogy Idris egész testében remeg, mereven attól, hogy csinált *valamit*; az univerzummal birkózott az uralomért az Építészként ismert apokaliptikus gépezet fölött. Vigasz hallotta a gyors, pontos jelentéseket: repedések, célzás, és a zúzófegyverként használt gravitáció elegáns fizikája. Kárjelentések. Túl sok kárjelentés. Az Építész egyszer már végigsöpört rajtuk, bár igazából Vigasz ezt észre sem vette. Viszont a *Mennyei Kard* fedélzetének a felét már javában próbálták kiüríteni.

– Megtörik! – kiáltotta valaki. – Felnyílik!

– Kapaszkodni! – Vigasznak meg kellett kapaszkodnia, és meg kellett tartania Idris is, aki fejben valahol egészen máshol járhatott; egy olyan csatatéren harcolt, amelyet a nő el sem tudott képzelni.

Egy szörnyű becsapódást követően a képernyők rövid időre kikapcsoltak. A káosz és a *Mennyei Kard* haldoklása közepette a flottaelőjáró kiadta Vigasz utolsó parancsát. Válaszul a nő megragadta a Közvetítőt – a kis gyarmati férfit, aki akár a legerősebb fegyverük is lehetett –, és magával vonszolta a roncsra át. Átverekedtek magukat a hajó egyben maradt részein a mentőkapszulák

felé. Vigasz a férfit elsődlegesnek tekintette még a saját nővéreivel és húgaival szemben is, mert rábízta, és felelős volt érte. És azért is, mert a férfit a reményt jelentette: az univerzumban most lett egy tönkrement Építész, noha a berlenhofi csata előtt ez a szám pontosan nulla volt.

Később, a bolygón, a hatalmas orvosi táborban Vigasz fogta Idris kezét, amikor a férfit felébredt. A *Mennyei Kard* többi sérültje körülöttük hevert, mármint azok, akik voltak olyan szerencsések, hogy sérülten kijutottak a fedélzetről, és nem veszték oda. A harc kezdete és robbanásszerű vége között a flotta fele és tucatnyi orbitális létesítmény veszett oda.

Idris megszorította Vigasz kezét, aki ösztönösen megölelte a férfit, ahogyan egy nővérét ölelte volna meg. További harcokra számítottak, de akkor és ott ők ketten fegyvertársak, bajtársak voltak. Olyan páros, akik kiálltak az elkerülhetetlen elé, és sikerült elterelniük, ezért a háború tartozott nekik annyi idővel, hogy felgyógyuljanak.

Hat évvel később a Közvetítők teljesen véget vetnek a háborúnak, bár nem úgy, hogy megsemmisítik vagy akár legyőzik az ellenséget. Miután az Építészek közel egy évszázadon keresztül vadásztak az emberekre világról világra járva, egyszerűen csak eltűnnek, senki sem látja őket többé, elnyeli őket a galaxis végtelen üressége. Senki sem tudja megmondani, hogy hová lettek, és senki sem tudja, hogy visszatérnek-e valaha, és ha igen, mikor.

És ezután harminckilenc évvel újra felébresztik Vigaszt a hidegaltatásból azzal, hogy szükség mutatkozott harcosi képességeire. Nem az Építészek visszatérése miatt, hanem mert a Parthenon és a Kolóniák a háború szélére sodródtak.

Első rész:
A Roshu

1.

Vigasz

Vigasz azt hitte, hogy az osztaga a kompöbölben fog összegyűlni katonai pontossággal és csillogó vértzetben, ahogy az a legfőbb felügyelő korábbi kíséretéhez illett. Ám ehelyett a felügyelő előbb a nagy hordozó főablakához hívta őket.

– Amit most látni fognak, azt tekintsék szemléltető példának!
– közölte velük. – Tudatában vagyok, hogy Vigasz végrehajtó műrmidón már látta ezt, így a többieknek mondom, hogy innen jöttek. Eredetileg mind a Földről származunk, és ne higgyenek annak, aki bármi mást mond!

Régen történt. Vigasz személyes történetében, a hidegaltatások között több mint tíz éve, ám objektív időben mérve negyven éve, bármit is jelentsen ez. Semmi sem változott. A Föld most már mindig ugyanolyan lesz.

A Föld olyan volt, mint egy virág, amely folyton a Nap felé fordul. Egy idegen virág, amely hasonmása akár létezhetett is valami távoli világ termékeny őserdejében. Valamiféle kinyúló hajtásokkal teli kúszónövény, ami több a növénynél, de kevesebb az állatnál.

A Föld kérge felhasadozva hátrahajlott, akár egy virág szirmai, amelyeknek a csúcsai ezer kilométer hosszan spirálba csavarodó csápokként nyúltak ki. A bolygó magja sóvárogva kinyúló alakzatokban türemkedett ki, gyűrűket, csigákat és íves karokat

formálva... Száz különféle folyamat zajlott egyszerre és formálta tovább a bolygó élő, vonagló és örvénylő, kihűlő magját. Egy mindörökké nyíló, huszonkétezer kilométer átmérőjű virág: ez volt tízmilliárd ember emlékműve, akiknek nem sikerült időben eljutniuk a menekítőhajókhoz.

Vigasz csak erre az utóbbira tudott gondolni az első alkalommal, amikor látta faja elveszett szülőbolygóját. Emlékezett rá, hogy voltak bulik, beszédek és ünnepek a háború vége után, melyet... megnyertek? Inkább *túléltek*, mintsem hogy győztek volna, de néha a túlélés maga a győzelem. Azután átment egy másik nagy terembe, abba a helyiségbe, ahol az igazi diplomaták kezdenek majd el beszélni hamarosan. Ott állt egy maroknyi másik veterán társaságában, nézte a Földet, és arra gondolt, hogy hány élet szikrája hunyt ki odalent.

Egyfajta szörnyűséges módon gyönyörű volt. Az ember nem nézhetett úgy erre a különleges, szoborszerű jelenségre, hogy ne érezze át lenyűgöző mivoltát és tökéletességét. Ez nem a bolygóra szabadított, agyatlan káosz műve volt, hanem kivételes szakértelemmel, tervszerűen vezetett szimmetria. Az a dicső és halálos alkotás, amellyé a Föld változott, még az emberi szemnek is szándékosnak és szervezettnek tűnt, akár egészen atomi szintig. Pontosan emiatt nem nevezték el Pusztítóknak vagy Megsemmisítőknak azokat a lényeket, amelyek eljöttek a Földre, és utána még megannyi másik bolygóra is. Az emberiség kétségbeesett túlélői emiatt nevezték el őket *Építészeknek*. Mert ezt csinálták: újjáépítettek. Senki sem tudta, hogy miért, de egyértelműen kellett lennie valamilyen okának, mert mondhatni földöntúlian alaposan végezték a munkájukat. Szigorú kritériumok szerint. Ezek közül az tűnt az elsődlegesnek, hogy amelyik világból műalkotást, gépezetet vagy üzenetet hoztak létre, az lakott legyen. Mintha ehhez a művészethez hozzátartozott volna a tudat, hogy valami odalent a felszí-

nen felnézzen az égre, a csillagokra, és tudatában legyen saját végzetének.

Visszatérve a jelenbe, Vigasz látta maga körül az elkerekedett szemeket, a feszült vonásokat. Az ifjú műrmidónok még sohasem találkoztak szemtől szembe a saját történelmükkel. Odalépett hát hozzájuk, és finoman emlékeztette őket, hogy mind katonák voltak. Legalábbis addig, amíg háború dúlt. Most viszont a diplomácia ideje következett a Lune állomáson.

A *Wu Zhao* nagy szállítóhajón jöttek el ősi otthonuk romjaihoz. Ez nem számított kifejezetten hadihajónak, de a Parthenon szerint elég nagy volt ahhoz, hogy emlékeztesse az emberiség többi leszármazottját arra, kinél vannak az igazán komoly fegyverek. Ahogy a *Wu Zhao* közeledett a Lune állomáshoz, mint egy hatalmas, szelvényes ezüstmolyárva, nem csupán néhányan borzongtak meg a látványtól.

Vigasz és fél tucat nővérből álló osztaga könnyű páncélt viselt – valószínűleg ennyi is elég lett volna az egész állomás elfoglalásához, ha valaki úgy dönt, hadat üzen, amíg a fedélzetten vannak. Még a könnyű páncél is érzékelhetően zömökebbé tette alacsony, tömör alkatukat. Úgy néztek ki tőle, mintha az evolúció során nagyobb gravitációhoz és nehezebb légkörhöz adaptálódtak volna.

Tapintat legfőbb felügyelő hátrahajtotta és kissé balra billentette a fejét, udvarias jelzésként arra, hogy az implantátumán keresztül folytat beszélgetést. Legalább ő diplomáciához öltözött: hosszú és sötét ruhát viselt könnyű, csillámló szövetből. A nyakába ólomzöld korongokat akasztott, a homlokát ugyanebből az anyagból készült, keskeny pánt díszítette. Ez utóbbi garantáltan dugig lehetett elektronikus védelemmel és valamiféle vészhelyzeti fegyverzettel. Mindemellett, bár Tapintat vékony, méltó-

ságteljes idős hölgy volt, ez nem jelentette azt, hogy alulmaradt volna egy kézitusában.

– Megkaptuk a dokkolási engedélyt – jelentette be. – Vigasz végrehajtó! Prêt à combattre?

– Prêt, anyám. – Készen állt a harcra, készen állt mindenre. Ez a pár szó annyira áthatotta a partheni kultúrát, hogy mostanra már lefedett minden visszaigazolást a felettesek és az alárendeltek között. Gyermekként Vigasz minden egyes reggel így felelt a tanárainak már jóval azelőtt, hogy bárki fegyvert adott volna a kezébe.

A *Wu Zhao* gravitációs mezői zökkenőmentesen vitték ki a kompot a szállítóhajó dokkolóöbléből az állomás felé, ahol a Lune saját mezőgenerátora majd elkapja őket.

– Jó sok idő telt el – jegyezte meg Tapintat filozofikusan. – Legutóbb a szecessziónk alkalmából jártam a Lune állomáson.

– Az a Berlenhofon történt, nem? – kérdezte Vigasz, mielőtt elharaphatta volna a szót. A felettest kijavítani nem számított jó szokásnak.

– A diplomáciai formaságokra ott került sor később, de hivatalosan már itt elszakadtunk a Humán Érdekek Tanácsától, úgy tucatszámú mágnásuk közönsége előtt. Akkor ez már senkit sem ért meglepetésként, mégis tapintani lehetett a félelmet a teremben, leányom. – A katonái arckifejezését látva Tapintat még hozzátette: – Igen, és mindkét oldalon. *Mindenki* azt hitte, hogy ez háborúhoz fog vezetni. De senki sem akart újabb háborút sem a parthenik, sem a Hugh oldalán, főleg, hogy emberek ölték volna egymást.

– Ki kellene ürítenünk a *refugiát* – vetette fel az egyik kísérő illetlenül. – Megőrizendő a tekintélyét, anyám.

Tapintat összeszorította a száját, az ajka elvékonyodott.

– Ó, igen, a *refugia*. – A szeméttelp a fölös genetikai változatoknak. A szó alatt a nem parthenoni emberiséget értették. – Ezt a fogalmat senki sem használhatja az állomáson. Ne is nevezzék

őket „refugiknak” vagy bármi hasonlóknak! Mivel teljesen biztosak lehetnek benne, hogy a Hugh pontosan tudja, mekkora sértést jelent. Est-ce compris?

Amikor az Építész nekilátott apokaliptikus művének, a Föld holdja kirepült az űrbe. Soha senki nem nézett utána, hová tűnhetett, mivel minden figyelem a kétségbeesett evakuációs erőfeszítésekre irányult. Így veszett el örökre a múlt még egy darabja.

A Lune állomást az elveszett égitestről nevezték el. Közelebb érve Vigasz látta a központi csomópont üreges mélyedését, amelynek a szegélyét átlátszóra készítették, hogy odabent mindenki láthassa, mi lett a Földből. A mélyedés körül nagy, legyező alakú napkollektorok álltak kommunikációs berendezések és az állomás kinyúló brachiátormeghajtója kíséretében.

Miután a Wu elengedte őket, Tapintat megzavarta a gondolatait:

– Leányom! – szólította meg. – Bízom benne, hogy tudatában van, mivel jár a jelenlegi szerepe. Már nem csak egy osztagnővér, est-ce compris?

– Compris – erősítette meg Vigasz, miközben a komp elkezdett bedokkolni. A lelke legmélyén mindig is osztagnővér volt, de már elég időt élt ahhoz, hogy tudja, nem mindig a felgyorsított lövedékek védelmezik a legjobban a Parthenon érdekeit. És a háborút sohasem látott fiatalabb nővérekkel ellentétben ő találkozott már kaptártagokkal, hétköznapi emberekkel és idegenekkel is. Együtt szálltak szembe az Építésekkel. Ezért volt olyan nehéz arra ébredni, hogy mindenki idegenné vált.

A Lune állomás dokkolóvezérlése okozta rándulás teljesen elkerülhető lett volna. Valami gyarmati a vezérlőben biztos a genitáliáját rázta feléjük közben, de Vigaszt ez nem érdekelte. Érzett egy kis dőlést és még egy apró rándulást, amikor a Lune mesterséges gravitációja bekapcsolt. Ugyanaz a szabványos 1 g, amit már ismertek a Wu fedélzetéről.

– Ne feledjék! – szólalt meg ismét Tapintat. – Bemutatót kell tartanunk. Hatékonyság, fegyelem, visszafogottság. Est-ce compris? Mi vagyunk a galaxis büszkesége, az emberiség pajzsa, a páncélozott ököl, a kibontott zászló. – A hangja hirtelen megkeményedett, élesen csendült a fémfalak között. – Nem kezdünk harcot, de mindenkinek tudomásul kell vennie, hogy könnyedén véget vethetünk bármilyen viszálynak.

– Compris, anyám – felelte a kíséret kórusban, azután a nővérek alakzatba álltak.

A Humán Érdekek Tanácsa – avagy becenevén a Hugh – nem küldött hasonlóan harcias csapatot a fogadásukra, csak egy maroknyi hivatalnokot térdig érő, övvel összefogott köpenyben, ami errefelé a jómódúak fehérgalléros-öltözékének számított. A középben álló férfi nagyjából hasonlóan öltözködött, kivéve, hogy mintha különködött volna, extravagáns köntösének szegélye lelógott egészen a fényes cipőjéig. Vigasz elképesztően célszerűtlennek tartotta ezt az öltözéket, de feltételezte, hogy pont ez lehetett a lényeg. Hiszen olyan férfit jelölt, akinek fizikailag nem kellett bevinnie ütésekét.

Arcon pusztította Tapintatot mindkét oldalon, ahogy a parthenik szokták, mire a nő „gyarmati módra” fogott kezét vele, könyököt a könyökhöz érintve. Mindkettő mélyen szimbolikus volt, a szétforgácsolódott emberiség összetartását jelentette, vagy valami hasonló ostobaságot.

– Tapintat legfőbb felügyelő! – köszöntötte a férfi nyájas mosollyal, elég jól beszélve a parszefet. – Valami könyékgig véres csatatéri tisztre számítottam...

– Poulos megbízott! Bizom benne, hogy volt lehetősége napi-rendre venni az újabb indítványomat is, amit átküldtem.

Vigasz elkapta a fickó tekintetében azt a csillanást, amelyet kibúvókeresés szokott követni, azután a megbízott végignézett Tapintat kíséretén.

– Rég láttam már a hírhedt partheni mürmidónokat – jegyezte meg, bár Vigasz úgy vélte, boldogan megöregedett volna anélkül, hogy egyszer is látja őket az élete során. Látványosan végigmustrálta a századjelvényeiket, és Vigaszon megállt a tekintete, mert egyedül ő viselt szárnyas pengét kígyóval a *Wu Zhao* napkitörésikonja helyett. *Vigaszt végrehajtó mürmidón a Mennyei Kard növériségéből, a Baziliszkus hadosztályból.* Egyértelműen nem kerülte el a figyelmét, hogy milyen messzire került a kijelölt hajójától.

– Egy tanítványát is magával hozta, Tapintat? – kérdezte kifejezéstelen hangon, miközben Vigaszt csak önuralma tartotta vissza attól, hogy ne kezdjen el fészkelődni a páncéljában. – A kard a hajót jelöli, és a kígyó a tüzérhadosztályt... a Végtelen Állhatosság Angyalainak nevezték magukat, nem? – Ismerte a régi beceneveket abból az időből, amikor a partheni még az emberiség pajzsa volt az Építésekkel szemben, és nem az ellenség.

– Nem, menheer – válaszolta Vigasz, azután csak nem bírta visszafogni magát, és még hozzátette: – A Pofán Vágás Angyalai, menheer. – A fickó tekintetében a költészet legalább egynolcada elsorvadt egy pillanat alatt.

– Á! – mondta, próbálva megőrizni a méltóságát. – Feltételezem, jobb lesz, ha... – Azzal elindultak, mindkét kíséret próbált óvatosan lökdösődve elsőbbségre törni, amely viadalt a páncélos parthenik nyerték meg. Vigasz megérezte magán Tapintat tekintetét, és úgy sejtette, még nem nőtt fel annyira a diplomatanonc szerepéhez, ahogy kellett volna.

– Van egy táblányi kereskedelmi egyezményünk, melyet még véglegesíteni kell – jegyezte meg a megbízott. – Ami az indítványát illeti...

– Igen, ami azt illeti? – kérdezte Tapintat anya, lecsapva a pillanatnyi szünetre, mert nem azért utazott ilyen messzire, hogy szállítási tarifákról csevegjen.

– Napirendre vettük – a férfi csak ennyit mondott.

A partheni kíséret tagjaira számos ellenséges pillantás villant, miközben az ideiglenes szállásukra tartottak. A Lune személyzetének java része egyértelműen fenyegetésként tekintett rájuk, csak hogy a partheni páncél az ellenséges pillantásoktól is megvédte őket. Nem védett viszont az unalommal szemben, amíg arra vártak, hogy Tapintat egy teremnyi, célszerűtlen öltözékben díszelgő Hugh-diplomata kíséretében átgázoljon a kereskedelmi engedélyek és szállítmányozási koncessziók tengerén át az egyetlen megvitatni való ügy felé tartva, mely valóban fontosnak számított.

Amikor Tapintat üzenete végre megérkezett Vigaszhoz, kis, kódolt csomagok sorozataként jött át, hogy elkerülje a gyarmati megfigyelést.

A Kapcsolati Testületnek nem áll szándékában megosztani a közvetítői program adatait, igazolta a felettes. A Közvetítőikre „fegyvertechnológiaként” tekintenek, amit nem hajlandók megosztani idegen hatalmakkal.

De a Közvetítőket nem ellenünk fejlesztették ki fegyverként... és az Építészek elmentek, ellenkezett Vigasz.

Bár a technológiánk felülmúlja az övékét, nem fognak szívességet tenni nekünk. A Közvetítők az egyetlen olyan dolog, amivel ők rendelkeznek, mi pedig nem. És mint kiderült, ők most kormányzati ellenőrzés alatt állnak. Háború nélkül lehetetlen, hogy szerezzünk egyet, és tanulmányozzuk.

És Vigasz tudta, hogy ez akár a Parthenon következő lépése is lehet. A gondot az okozta, hogy a Közvetítők nem csupán a legjobb fegyvernek számítottak az esetlegesen visszatérő Építészek ellenében, de navigátorként a galaxis szabadságát kínálták a Kolóniák hajóinak. Egy hadihajó Közvi pilótával bárhol felbukkanhatott, lecsaphatott és eltűnhetett anélkül, hogy esély lett volna az elfogására. És amíg a Parthenonnak voltak a legjobb hadihajói, addig minden Közvi a Kolóniák kezében volt.

Mit parancsol, anyám? Vigasz elképzelte, hogy be kell törniük a Hugh adattárolóiba, és tiszteket elrabolniuk, hogy kiverjék belőlük az információkat. Mindezt a Parthenon érdekében, ami egyben az univerzum legfőbb javára is szolgált volna, de... *Nem akarom, hogy a gyerekek az én nevemet ismerjék meg az elsők között, amikor a következő háborúról tanulnak.*

Küldök állomáson belüli koordinátákat. Menj oda! Valaki találkozni akar veled. Bon chance! Ez a rejtélyesség nem volt jellemző Tapintatra.

Ez a valaki kifejezetten velem akar találkozni? Vigasz meglepődött, hiszen nem volt se kém, se diplomata. Legalábbis még nem. Miután felébresztették, gyorsított alapkiképzést kapott diplomáciából, de egészen idáig az élete java részét személyi és csillaghajó léptékű fegyverek mögött dolgozva töltötte.

Így van. Maximális diplomácia, est-ce compris? Tehát se fegyver, se páncél.

Compris, anyám. Ezután felvette a gyarmati stílusú öves tunikáját, amelynek az ujja a bicepse közepéig ért, és a szegélye lelógott a csípője alá. Partheni kékesszürke anyag, a századjelvényével a szívéből balra. Úgy vélte, ha csak a páncélhoz használt alöltözetben jelenne meg, az több lenne, mint amit az egyébként többnyire higgadt gyarmatiak elviselnének.

Úti célja az állomás alsó részén volt, azon a területen, amely elfordult a Naptól, tehát a munkavégzés általános térségétől távol. Itt kaptak helyet a dokkolóöblök, a géptermekek és a személyzet szűkös szállásai. Vigasz egy szárazdokk fölött húzódó gyaloghídon kötött ki, míg odalent épp egy leszállóegységet alakítottak át. Már majdnem végeztek a kupolás, hatlábú hajóval, waldóba öltözött gépészek és egy madárijesztő-szerű kaptártagváz épp az utolsó alkatrészeket illesztette a helyükre. A géppel le akartak szállni a Föld megkínzott felszínére, így tartva fenn holmi jelképes jelenlétet, csak hogy valahol egy politikus azt mondhassa, még nem hagyták teljesen magára a szülőbolygót.

– Vigasz végrehajtó műrmidón! – szólalt meg egy hang a közelből, kirántva a nőt révedezéséből. Vigasz csendben átkozta magát a figyelmetlenségéért. Nem vette észre az illető érkezését, mint ha a férfi... vagy inkább lény egyszerűen csak ott termett volna.

Meglátva és felismerve a lényt a nő higgadt mozdulatlansággal várta a folytatást. Ashnek hívták, vagy inkább csak „Hírnök”-nek. Egy kereskedőhajón érkezett a Földre közvetlenül a háború előtt, és mindenkinek beszámolt róla, hogy egy kolosszális idegen entitás át akarja alakítani a bolygót. A castigar legénység, amelynek hajója idehozta a lényt, ugyanúgy mit sem tudott az egésztől, akár a földi emberek.

Az ezután következők hatalmas döbbenetet okoztak az embereknek és a castigaroknak is. Ash mindenkinek elújságotla, hogy közeleg a vég, és bár szinte senki sem hitt neki, ez a „szinte” ahhoz elégnak bizonyult, hogy mire az Építész megérkezett, hogy belefogjon szörnyű magnum opusába, addigra néhány hajó már készen álljon az indulásra. Felvették az utasaikat, és elindultak a Föld gyarmatai felé. A Hírnök figyelmeztetése milliókat mentett meg, még ha milliárdok veszték is oda.

Ezután Ash hol itt, hol ott bukkant fel az emberi poliaszpóra szélében-hosszában, és mindenhol tisztelet és félelem övezte. Most pedig itt állt mellette a Lune állomás egyik szárazdokkjának gyaloghídján.

Ash emberekre szabott talárt viselt, amely szokatlanul gyűrődött és feszült idegen alkatán. Alul állabak tekeregtek, és felül két faágszerű kinövés látszott. Ezek egyike tartotta Ash fejét, vagy legalábbis az érzékszerveit: maroknyi vörös gömböt, amelyekből halványan szivárgott a saját belső fényük. Alattuk egy sor függőleges és ismeretlen funkciójú rés látszott Ash szürkésfekete bőréen. A faj egyetlen másik tagjával sem találkozott még soha senki, így a fiziológiáját sem tudták tanulmányozni. A másik ágat Ash beleszorította a talár egyik ingujjába: ez gumyszerű csápok

kötege volt, ami nagyjából hihető álkézbe fonódott össze. A másik ruhaujj üresen maradt, ezért hozzátűzte a talár mellkasához. Mindent egybevéve nem valami jól utánozta az emberi lényeket, és a feje is jó fél méterrel magasabban himbálódzott egy átlagos emberénél. Mégis eléggé humanoidnak tűnt ahhoz, hogy aki ott állt és beszélgetett vele, az el tudja hitetni magával, hogy valami hozzá hasonló válaszol a szavaira.

Bizonyos mértékű vallásos hódolat is övezte. Néhányan Isten követének tartották, aki sokakat megmentett. Mások inkább ördögnek nevezték, és úgy vélték, része volt az Építészek terveiben. Nem mintha bárki ismerte volna az Építészek terveit.

– Megint maga – jegyezte meg Vigasz, mivel nem először találkozott az átkozott idegennel. Utoljára a Berlenhofon, közvetlenül a csata előtt. Csak úgy felbukkant, mint valami halállidérc.

– Én – válaszolta a lény. – Megint. – Dallamos, mély hangja a testéből áradt, nem volt semmi köze az álfejhez. Mindig olyan nyelven beszélt, amilyenen akart, most például tökéletes kolvult használt, a Kolóniák számos forrásból összeálló nyelvét.

– Legalább használhatna valami civilizált nyelvet! – morgolódott a nő parszefül, amely három földi nyelvből állt, francia formaságokkal kiegészítve.

– Ahová megy, ott a kolvulra lesz szüksége – válaszolta Ash társalgási hangnemben. Vigasz hallott már tőle lelkesítő beszédeket, politikai jellegű bejelentéseket és misztikus figyelmeztetéseket is. Az az átkozott lény még viccelődni is tudott más fajokkal.

– És pontosan hová?

– A Parthenon Közvetítőket keres. – Ash gondosan megvágta a szavait.

– És ez magát miért érdekli?

– Tudja, hogy miért – válaszolta a lény, természetellenes szögben billentve félre hamis fejét. – A partheni haditengerészet jelenti az emberiség legnagyobb katonai erejét, ám a Közvetítők hiánya

hátráltatja a csillagközi utazásaikat. Emellett a hiányuk megfosztja önöket a legjobb fegyvertől az ellenséggel szemben.

– Az Építészekről beszél?

– Úgy van.

– És ha az Építészek soha nem jönnek vissza? Már eltelt negyven év, nem?

– Mindig visszajönnek – válaszolta Ash.

Vigasz megborzongott egy pillanatra, talán pont ez volt ezzel Ash célja. *Mit tudhat vajon?* Azután egy kisebb, szomorúbb igazság jutott eszébe. Állítása szerint Ash faja utolsó képviselője volt, az egyetlen túlélő azok közül, akiket az Építészek sok évvel ezelőtt elpusztítottak. Ash számára az Építészek mindig jöttek. Ezért szentelte annak az életét, hogy figyelmeztessen rájuk másokat.

– Nem sok Közvetítő van – jegyezte meg a lény. – Kevesebb, mint hinné. Az emberi agyak többsége nem bírja elviselni a kondicionálást. A régiek nem tartanak ki sokáig, az újak pedig túl törékenyek. Az átalakulás megviseli őket.

Vigasz a lényre meredt, és megdöbbenette, amikor a tekintete találkozott a Hírnök vörös gömbjeivel, amelyek szinte teljesen szemeknek tűntek.

– Emlékszik még Idris Telemmierre?

– Már biztosan meghalt – mondta a nő pislogva. *Vagy ősrég lehet. Mindig is nagyon törékenyek tűnt.*

– Még él. Él, és szabad. Nem köti a Hugh vagy a Kapcsolati Testület. Szabadon eldöntheti, hogy kit tekint a szövetségésének. Feltéve, hogy el tudja nyerni a bizalmát. Újra.

Az átkozott idegennek valahogy sikerült némi bujaságot csempésnie a mondandójába. Vigasz érezte, hogy elpirul. Nos, igen, a berlenhofi csata után ők ketten együtt voltak egy ideig. Sok nővér kísérelte. És a férfi annyira magányosnak és sebezhetőnek tűnt. Olyasvalakinek, aki az önfenntartás és összefogás kultúrájában nőtt fel, ez pedig vonzó volt a maga különös módján.

Vajon emlékszik még rám? Mert, ha hihetett Ashnek, a feleteseinek pont erre lett volna szüksége. Egy Közvire, akit meg lehetett venni vagy rá lehetett venni, hogy álljon a Parthenon mellé. Módot adva arra, hogy ismét harcolhassanak az Építészek ellen, ha azok visszatérnek. *Vagy arra, hogy semlegesítsék a Kolóniák egyetlen előnyét...*

Vigasz implantátuma adatokat szolgáltatott, miközben a lény beszélt, ráadásul valahogy kikerülve a Lune állomás saját sávjait. Egy hajó neve, egy hely valahol az emberiség által belakott űr szélén, ahová már nem igazán ért el a törvény keze.

– Köszönöm! – A nő tele volt kérdésekkel, de nem akarta hallani a válaszokat. Egy ilyen lény, mint Ash... lehet, hogy megjósolta volna a halálát, a hajója, a flottája és minden más megsemmisülését. Elvégre ő volt a Föld bukásának hírnöke, és azóta is mindig a végzet járt csoszogó léptei nyomában.

Visszafelé a dokkolóöbölbe Vigasz már útközben jelentést tett Tapintatnak, aki nem lepődött meg a hallottakon. Mire visszaért az osztagához, Tapintat már meg is szervezte a távozását. Vigasz elhagyta a saját fajtáját, hogy ismét új szerepet vállaljon magára. Kém lesz a refugik közt, az emberiség hátrahagyottjai között. *Pedig én mindig csak katona akartam lenni.*